

En els anys en què iniciava la seva carrera professional, Gaudí va entrar a treballar en el taller de l'arquitecte Joan Martorell. Martorell es va presentar, el 1882, al concurs per al projecte de la façana de la catedral de Barcelona que Gaudí va ajudar a dibuixar. Sota la influència de l'arquitectura neogòtica victoriana, Martorell i els joves arquitectes que l'ajudaven van optar per un "gòtic modern", una interpretació creativa que compaginava la funcionalitat constructiva del gòtic amb una gran llibertat de composició. Un any més tard, també mitjançant Martorell, Gaudí rebia l'encàrrec de continuar amb les obres del temple de la Sagrada Família, iniciant una recerca estructural i simbòlica sobre l'arquitectura gòtica que el portà a solucions insòlites i originals.

A photograph of the Sagrada Família in Barcelona, showing its iconic spires and ongoing construction with cranes against a clear blue sky. The image captures the central part of the church, with its four main spires rising prominently. The architecture is a blend of Gothic and Art Deco styles, featuring intricate carvings and a complex facade. Several yellow construction cranes are visible, indicating that the building is still under construction. The foreground is filled with lush green trees, and the sky is a clear, bright blue.

Abans de l'aprovació del Pla d'enllaços de 1917, que recollia algunes propostes del projecte guanyador del concurs convocat per l'Ajuntament l'any 1903, de Léon Jaussely, Gaudí va elaborar diversos plans dels voltants del temple, a petició primer del propi Jaussely i després de l'Ajuntament, on proposava una zona lliure a l'entorn del temple en forma d'estrella per atorgar-li nous angles de visió en perspectiva. Amb aquest motiu va elaborar també diverses al·legacions a les solucions proposades per l'Ajuntament, com la que mostra la coberta d'aquesta guia d'història urbana.

Les condicions d'adquisició i edificació de les parcel·les eren molt restrictives. Només es podia edificar una sisenca part del sòl, l'alçada i la ubicació dels habitatges no podien obstaculitzar la vista al mar i l'assolament era l'únic que podia permetre d'altres usos era el promotor. Güell va encarregar a Francesc Berenguer, col·laborador de Gaudí, la construcció d'una casa mostra com a reclam, però només es va edificar una altra casa, que encara avui és privada. Gaudí va anar a viure a la casa mostra el 1906 i l'any següent, Güell es va traslladar a Can Muntaner de Dalt, l'antic mas que hi havia en els terrenys del parc. Les obres es van aturar l'any 1914. La burgesia preferia l'exemple central, les cases a Sant Gervasi o la contemporània urbanització del Tibidabo, que tenia uns condicions d'edificació menys restrictives. El Park Güell quedava, de fet, lluny de l'àrea d'expansió de la ciutat burgesa.

CASA MILÀ

(1906-1912)

Passeig de Gràcia, 92

Pere Milà i Camps, empresari i polític casat amb una vídua acabalada, **Roser Segimon i Artells**, volia fer-se una casa singular. Va enderrocar la casa envoltada de jardí que posseïa la seva esposa al Passeig de Gràcia per construir una casa de veïns, i va escollir Antoni Gaudí, l'arquitecte que havia reformat la casa del seu amic Josep Batlló.

Gaudí va construir un edifici que excedia les ordenances municipals. Les bastides ocupaven tota la vorera del carrer, l'edifici excedia el seu contorn edificable en planta i l'alçada sobrepassava en molt l'alçada màxima permesa. Al final, la Comissió d'Eixample va permetre acabar l'edifici al·legant que aquest tenia caràcter monumental i que, per tant, no havia d'ajustar-se a les normatives.

La **Casa Milà** va rebre el nom popular de "La Pedrera". L'encontre entre la racionalitat geomètrica de l'Eixample de Cerdà i la voluntat ondulant de l'obra de Gaudí han fet de la Casa Milà una de les cimeres de l'arquitectura. Tanmateix, el seu aspecte no va ser unànimament aplaudit al seu temps i fou l'objectiu de múltiples caricatures. La incomprensió de l'edifici i l'acabament brusc de les relacions entre Gaudí i els Milà per diverses desavinences podrien haver estat la causa del fet que la burgesia barcelonina ja no encarregués cap més edifici a Gaudí.

PAVELLONS DE LA FINCA GÜELL

(1884-1887)

Avinguda de Pedralbes, 7

TANCA DE LA FINCA MIRALLES

(1902)

Passeig de Manuel Girona, 55-61

COL·LEGI DE LES TERESIANES

(1888-1889)

Carrer de Ganduxer, 85

TORRE BELLESGUARD

(1900-1909)

Carrer de Bellesguard, 16-20

CASA VICENS

(1883-1888)

Carrer de les Carolines, 18

PARK GÜELL

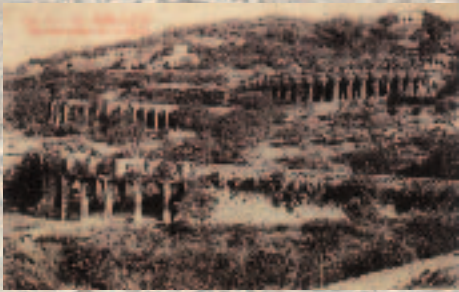
(1900-1914)

Carrer d'Olot, s/n

Eusebi Güell i Bacigalupi, industrial del tèxtil, mecenes de les arts i polític, tenia més de cinquanta anys quan va encarregar el projecte del Park Güell a Antoni Gaudí. Güell volia crear una urbanització privada, amb serveis comuns i seguretat, per a famílies acomodades que podrien viure en cases rodejades de jardí, en un entorn més saludable que el del centre de la ciutat, sense perdre de vista els seus negocis.

Gaudí va urbanitzar els terrenys. Va respectar la vegetació existent i va plantar espècies vegetals mediterrànies. Va crear sistemes de captació i emmagatzemament d'aigua per combatre l'erosió i afavorir la regeneració vegetal. Va idear els serveis comuns i tota la xarxa de camins, amb viaductes, escales i murs que salvaven la topografia i que podien quedar recoberts per la vegetació.

El **Park Güell** va ser un fracàs com a projecte de condomini residencial. Només es van construir dues cases de les 60 previstes, i una d'elles era la casa mostra de la urbanització. La reticència de la burgesia barcelonina a traslladar-se a aquella zona mal comunicada i les restrictives clàusules d'utilització i de construcció de les parcel·les, són algunes de les possibles causes d'aquest fracàs. El parc va ser adquirit per l'ajuntament i obert al públic l'any 1926.

TEMPLE EXPIATORI DE LA SAGRADA FAMÍLIA

(1883-1926)

Plaça de la Sagrada Família, s/n

Josep Maria Bocabella i Verdaguer, llibreter que havia fundat l'**Associació Espiritual de Devots de Sant Josep** el 1866, volia fer un temple dedicat a la Sagrada Família. L'associació va adquirir tota una illa a la zona dreta de l'eixample, i l'arquitecte Francesc de Paula del Villar va fer el projecte del temple seguint els models neogòtics, molt emprats en les noves esglésies. Per discrepàncies amb els promotors, Villar abandonà les obres quan només s'havia començat a construir la cripta.

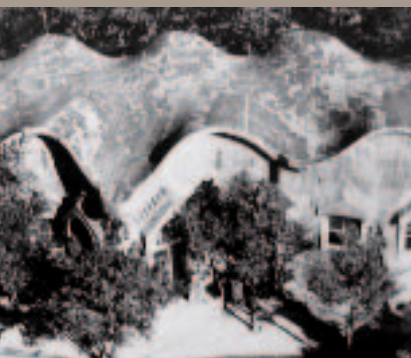
Gaudí va acceptar l'encàrrec de continuar les obres però va transformar totalment el projecte de Villar. Va projectar una escala monumental que envaïa l'illa contigua a la de la Sagrada Família, a l'altre costat del carrer Mallorca i va elaborar tot un seguit d'al·legacions al plans de l'Ajuntament per aconseguir visions del temple en perspectiva.

La **Sagrada Família** es troba encara en construcció com a nova catedral de Barcelona, a pesar de la polèmica, que dura des de la dècada de 1930, sobre l'adequació del projecte als plans de Gaudí i sobre la conveniència de continuar una obra com aquesta. Les propostes d'ordenació del voltants del temple que havia fet Gaudí no es van portar a terme, però es va obrir una via en diagonal des de l'Hospital de Sant Pau fins al temple, l'actual Avinguda Gaudí, i es van preveure dues places, davant de les façanes del Naixement i de la Passió.

ESCOLES DE LA SAGRADA FAMÍLIA

(1909)

Plaça de la Sagrada Família, s/n

GAUDÍ/BCN

CASA BATLLÓ

(1904-1906)

Passeig de Gràcia, 43

Josep Batlló i Casanovas, industrial del tèxtil, va decidir fer una reforma integral de la casa de veïns que tenia al Passeig de Gràcia. Batlló volia que la seva casa no s'assemblés a les altres i per això va escollir l'arquitecte dels Güell, que també era l'arquitecte que havia guanyat, pocs anys abans, el premi al millor edifici de l'any atorgat per l'Ajuntament de Barcelona a la Casa Calvet.

Gaudí va canviar notablement l'aspecte exterior de la casa i va reorganitzar els espais interiors. Va afegir dues plantes, cosa que va ser qüestionada perquè excedia els límits de les ordenances municipals; però, per altra banda, va fer una terrassa a la part superior esquerra de l'edifici per anivellar la Casa Batlló amb la veïna Casa Amatller, de Puig i Cadafalch, i evitar així que el seu edifici deixés la paret mitgera a la vista.

La **Casa Batlló** va causar un gran impacte a Barcelona i va ser seleccionada per l'Ajuntament, l'any 1906, com un dels millors edificis de la ciutat. Juntament amb la Casa Amatller (Josep Puig i Cadafalch, 1898) i la Casa Lleó Morera (Lluís Domènech i Montaner, 1903) forma part del que es va acabar per anomenar "la mançana de la discòrdia", perquè en la mateixa illa de cases coincideixen tres solucions formals de diferent resolució estètica.

CASA CALVET

(1898-1899)

Carrer de Casp, 48

Els **Fills de Pere Màrtir Calvet**, Pere, Eduard (a la fotografia) i Elisa Calvet i Pinó, industrials del tèxtil de Vilassar de Dalt, volien construir-se una nova residència a Barcelona, amb espai per al negoci familiar, per a residència i amb pisos per llogar. Van comprar un solar a l'eixample, la zona aleshores més elegant, i van encarregar el projecte a un dels arquitectes de renom del moment, l'arquitecte del Palau Güell.

La **Casa Calvet** va ser guardonada l'any 1900 per l'Ajuntament de Barcelona amb el premi al millor edifici de la ciutat acabat l'any 1899, en la primera edició del Concurs d'Edificis Urbans. El premi del concurs consistia en una placa de bronze que es fixava a la façana de l'edifici premiat i un diploma que s'entregava a l'arquitecte del projecte.

